

– Budapest, városháza, harmadik emelet. Eldugott iroda a folyosón. Itt dolgozik ma. Ajtaján kinn a tábla: Barna Sándor. De én láttam, hogy valaki golyóstollal odaírta, szépen, olvashatóan: elvtárs.

– Ó, nem csak ennyi a történet. Belevésték azt a fába, hogy ÁVH-s. Számít az valamit, hogy amikor az Államvédelmi Hatóságot fölszámolták, én még csak tizennégy éves voltam? Nem számít... Nézze, ha én lehúzó, lefestem ezt az elvtárs szót, akkor az az idióta, aki odaírta, csak eléri a célját és odaírja megint ezt, vagy valami mást. Ez itt egy nyitott városháza, az jön be, aki akar. Ez is a demokrácia: mindenki azt mond, azt ír, amit akar.

– Amikor nyolcvankilenc november elsejével a főváros első rendőre lett, nem félt attól, hogy a budapesti rendőrök fölfalják a vidéki zsarut?

– Félni nem volt okom, engem oda hívtak. A beosztottjaimtól minek félttem volna, hiszen a harag hatalom nélkül vajmi keveset ér. Rám a járőr hiába haragudott volna, legföljebb ha én orrolok meg rá, annak veszélyesebb következményei lettek volna... A főnökeimtől sem félttem, talán jobban tettem volna, ha kicsit félek, mert akkor... Egyébként szabályos maffia-módszereket alkalmaztak egyesek. Beiktató-somkor – ott volt a miniszter – kialudt a villany, töksötét volt percekig. Azóta sincs gazdája a biztosíték kiverőjének. Aláírásokat gyűjtöttek ellenem, beadni azonban már nem merték, mert tartottak attól, hogy nyerek és kipasszírozom őket az utcára... Nem ez volt a baj. Hanem az, hogy a rendszerváltás idején én a működőképes rendőrséget akartam átmenteni, lehetőleg távol a politikától. A legfőbb rendőri vezetés – ma is sokan a helyükön ülnek – viszont a saját székén, sarzsiján, beosztásán kívül mást nem akart megtartani. Görcsösen kapaszkodtak a székükbe. Engem pedig minden lehető eszközzel akadályoztak abban, hogy szervezeti és személyi változásokat hajtsak végre. Az néhány hónap után kiderült, bizony vannak bőven magas beosztásban, akik sem szakmailag, sem emberileg nem alkalmasak a tennivalókra. Bizonyos erők azonban lefogták a kezem.

– Bizonyos erőket mondott...
– Neveket nem mondom, már mindegy, ők pedig pontosan tudják, kikről is beszélök. Akkori fölötteseim között kell őket keresni, na...! Később jöttek a személyes ellentétek, törvénytelenül. Én nagyon másként képzeltem el a rendőrség jövőjét, mint sokan. Volt bajom éppen elég és akkor jött a taxisbloká. Olyan hangulat alakult ki körülöttem mindenféle félreértések után, hogy a rendőrség nevében én voltam

A tisztességre esküdtem

Barna Sándorral beszélget Hortobágyi Zoltán

Lám, már a taxisbloká is történelem. Igaz, a benzin ára már lényegesen magasabb, mint amit akkoriban a kormányzat kitalált, s nem tudok újabb taxisblokádról, de az is igaz, hogy akkoriban ijesztőnek tűnt az üzemyagok elképesztően nagy áremelése. Azoknak a történelmi napoknak fontos, ha nem a legfontosabb szereplője volt Barna Sándor tábornok, Budapest akkori rendőrfőkapitánya. Sokak számára ismerős a neve, hiszen hosszú éveken át dolgozott Csongrád megyében. Volt Szeged rendőrkapitánya, majd ő lett a legfőbb rendőr a megyében hat éven át. Huszonnyolc évvel ezelőtt végzett Szegeden, az egyetem jogtudományi karán, s mert ügyészségi fogalmazóként nem alkalmazták, a szűk ügyvédi körbe nem férhetett be, bíróságra ő nem akart lenni, hát jelentkezett – némi sugallatra – a megyei főkapitányságon. Anekdotája szerint a kapus rendőr foglalkozását tudakolta a fiatal embernek. Barna csöndesen válaszolta, hogy éppen most doktorált a jogon. „Hát, valami rendes szakma jobb lett volna” – felelte a kapus... Fokról fokra ballagott följebb a rang és a beosztás grádjain. „Sokszor volt szerencsém” – utal erre, de azt sem tagadja, hogy „mindenütt igyekeztem a legjobbat nyújtani és ez, azt hiszem, sikerült”. Pártmúltjáról: a városi kapitány a városi pártbizottságnak, a megyei főkapitány a megyei pártbizottságnak volt hivatalból tagja. Semmilyen funkciót nem töltött be, de „akkoriban a rendőr úgy volt párttag, amint illetett nyakkendőt viselni”. Három esztendeje, már a rendszerváltás előszelében Budapest rendőrfőkapitányává nevezték ki, hiszen szakmailag semmi kifogás nem merülhetett föl ellene. Pedig éppen ez lett idő előtti nyugdíjazásának első lépése. A második – ezt sokan állítják – a taxisbloká alatti korrekét viselkedése. Ezt mások parancsmegtagadásként értékelték. A bloká elültével jöttek a pályázatok, Barna Sándor nem nyerte el a főkapitányi székét. Ma nyugdíjas, Demszky főpolgármester szűkebb tanácsadói körébe tartozik.

az, aki megtagadta volna a parancsot...

– Igen. A parancs. Maka csul tartja magát egy legenda: az akkori belügyminiszteren, Horváth Balázson keresztül a kormány tulajdonképpen tűzparancsot adott. Lövetni akartak az elkeseredett tömegre.

– Ilyen parancsot, így, senki nem adott ki ebben az országban, következésképpen tehát nem tagadhattam meg a tűzparancsot.

– Arra utasítás, hogy a Kossuth teret, a hidakat, szerte az országban az utakat eltorlaszoló taxisokra, kamionosokra

lőjenek a rendőrök – nem született?

– Mondom: sem a kormány, sem a belügyminiszter ilyen parancsot nem adott.

– Arra viszont igen, hogy az országot megbénító járműveket erőszakkal is távolítsák el! Ilyen döntés viszont született?

– Én is mondtam ilyet, a belügyminiszter úr is, hiszen a törvényes rend fenntartása a mi kötelességünk volt és a bloká nem volt törvényes rendnek mondható. Nos, a rend fenntartásának dolgában már voltak vitáink a belügyminiszter úrral. Én azt mondtam, hogy a tör-

ténések elején még tehetünk volna valamit határozott intézkedésekkel, ám később már erre nem volt módunk. Csak azért, mert nem jelentették be a demonstrációt, a tömeget föl nem oszlathtuk volna, ez ütközött a törvény betűivel.

Amikor pedig a tömeg már valódi tömeggé vált, akkor az volt az álláspontom, hogy az erőszaknak bármiféle alkalmazása rendkívül súlyos esemény-sort válthat ki. A rendőrség pedig, ha egyszer elkezd, már kénytelen befejezni az intézkedéseket. Azok az intézkedések pedig már nem érik meg!

Rajtam maradt, mint maflán a lopott kabát, hogy én csináltam a balhét...

– Belülről milyen volt a bloká?

– Feszült. Soha meg nem élt helyzet. A négy nap alatt három órát aludtam összesen, bent a központban, persze. Más urak, természetesen, hazamentek aludni, én azonban nem tettem. Nem tehettem. A miniszter tárgyalt velem, pedig ott volt ugye az országos főkapitány, a helyettese, de hát a miniszter velem tárgyalt. Mindenki azt leste, hogy milyen parancsot adok ki, s persze azt is, hogy

nyugodt vagyok-e, ura-e a helyzetnek. Úgy kellett viselkednem, hogy pontosan érezék, tudom, mit csinálök, van ahhoz kellő erőm. Minden utólag elmesélt történet ellenére én azt mondom: a parancsot végrehajtotta volna az állomány. A törvényes parancsot. Bár... azt hiszem, talán még a törvénytelen utasításra is elindult volna minden rendőr. Amikor én azt mondtam, hogy ez a kormány nem olyan, hogy tűzparancsot adjon ki, no meg az törvénytelen volna, tudtam, befejeztem a szakmámat. Ez nem személyes sorskérdés volt akkor sem. A bloká után informális úton üzenték – akkora embertől, hogy még Horváth Balázs belügyminiszter úr távozása után Barna úr seffi kívánatos tovább...

– Mégis beadta a pályázatot addigi posztjára: Tudta pedig, a dolgok már eldőlték.

– Én profi rendőr vagyok. Megtanultam a szakmámat, értem is, tudom is. Eredményesen műveltem. Be kellett adnom a pályázatomat! Másrészt viszont az volt az elgondolásom, hogy lépjenek ők! Ne mond-hassák utóbb, hej, ha beadta volna, te nyered! Nem én nyertem, persze! A mostani belügyminiszter nagyon korrekten magas tisztséget kímált a minisztériumban, de éni nem vagyok az a fajta, aki most, öregkorára lesz hivatalnokká. Köszöntem szépen, és nem fogadtam el.

– Most pedig nyugdíjas.

– Éppen egy esztendeje. Le is szereltem volna, de megvolt a huszonöt esztendei szolgálati viszonyom, nyugdíjazhattak. Most Demszky úr kabinetjében igyekszem a tapasztalataimat, tudásomat, a köz javára fordítani és másként is próbálkozom szellemi tőkémert forintba fojtani...

– Visszanéze a lezártnak mondott rendőri pályára, mit lát?

– Csongrád megye főkapitányi tisztség sikereket. Jól ment a szék. Minden tettemért, nyilatkozatomért vállalom a felelősséget, amint minden szavamat vállalom. Az enyémek, én mondtam azokat. Munkám egyébként darabra mérhető, aki akarja, számoljon utána, úgy ítéljen. Néhány dolgot talán másként csinálnék, de alapvető hibát egyetlen egyet sem követtem el. Szerettem, amit csináltam.

– De most egyszerű civil.

– Egyszerű...? Nem egyszerű ez, de valóban, civil vagyok. S ha azért, mert akkor, a bloká idején egyetlen ember nem halt meg, hát azt mondom: megérte. Én a tisztességre esküdtem.

– Azt mondta: megérte. A tisztesség minden áron?

– Csak az éri meg. A tisztesség. Nyugodt vagyok.

Koktélós esték

a
Lagúnában.

Más légkör a megújult
törzshelyeden!

Mától

173 koktél bárja!

Szeged, Hid u. 6.

T.: 11-426.

**ENGEDMÉNYES
BUNDAVÁSÁR**
A TECHNIKA HÁZÁBAN!
(Kígyó utca 4.)

Időpontok:

1992. február 26., szerda, 10–18 óráig,

1992. február 27., csütörtök, 10–18 óráig,

1992. február 28., péntek, 10–18 óráig,

1992. február 29., szombat, 10–12 óráig.

Importanyagból készült női és férfi irhakabátok, juhnappa kabátok, dzsekik, pannofixkabátok, sapkák kaphatók, termelői áron.

Egyes termékeinket

30–40%-OS árengedménnyel értékesítjük.

SOHA NEM VOLT ILYEN OLCSÓ!
Női kosztümök, pólók, blúzok, női és leánykanadrágok nagy választékban, kedvezményes áron kaphatók.

PANNÓNIA-SZEGED SZÖRME

alapítva 1869
PICK
Szeged

Keresse az üzletekben
a PICK-emblémával jelölt
termékeket!

ÉS FIGYELJE A SZUPERINFÓ
JÖVŐ HETI SZÁMÁT!
NYERHET!

PICK Szeged